

[Socialministeren]

ter, der ønskes ændret med henblik på, at ansøgerne i givet fald kan vende tilbage og opnå godkendelse på det ændrede grundlag.

Spm. nr. S 564

Til *justitsministeren* (26/1 87) af:

Lenger (SF):

»Hvordan vil ministeren forbedre erstatningsordningen for voldsofre?«

Begrundelse

Ministeren har ved flere lejligheder talt om at forbedre erstatningsreglerne for voldsofre.

Det ønskes nu oplyst, hvordan ministeren har tænkt sig at gøre det.

Der tænkes især på en sag fra Århus, hvor en ung mand er 100 pct. invalid og fortsat under behandling efter et groft overfald.

Han blev ved Østre Landsret den 7. oktober 1986 tilkendt en erstatning på i alt 512.000 kr., men voldsmændene kan ikke betale, og erstatningsnævnet har kun udbetalt 250.000 kr., hvoraf de 107.269 kr. endog var refusion af udlæg m.v.

Ganske vist kan en erstatning aldrig erstatte de fysiske og psykiske men af et overfald, men det er dog ingen begrundelse for at lade offeret sidde tilbage med et krav på voldsmændene, som næppe kan overstige kurs 0.

Svar (4/2 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I 1985 vedtog Folketinget mit lovforslag om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Med denne lov – nr. 233 af 6. juni 1985 – har Danmark fået en set fra offerets synspunkt overordentlig god erstatningsordning. Ofre for forbrydelser har nu et egentligt retskrav på erstatning, og i det omfang en domstol har foretaget en egentlig prøvelse af erstatningens størrelse, skal den skadelidte efter lovens § 11 a have dette beløb.

De civilprocessuelle regler kan imidlertid i nogle tilfælde føre til, at en domstol er nødt til at tage størrelsen af et påstået erstatningsbeløb til følge uden at foretage en egentlig prøvelse heraf. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis sagsøgte udebliver eller ikke protesterer mod beløbets størrelse, jf. således bemærk-

ningerne til lovforslaget, Folketingstidende 1984-85, till. A sp. 1419-1444.

Disse regler er ifølge ændringslovens § 2 gældende for skader, der er forvoldt efter den 1. juli 1985, hvor den nye lov – der i øvrigt blev vedtaget enstemmigt af Folketinget – trådte i kraft.

Reglerne finder således ikke anvendelse på skader, der er forvoldt inden dette tidspunkt, hvilket er tilfældet i den ulykkelige sag, spørgeren har omtalt i begrundelsen for spørgsmålet, hvor skaden blev forvoldt i 1980.

Spm. nr. S 565

Til *industriministeren* (26/1 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilken praksis forsikringsselskaberne anvender ved udbetaling fra pensionsordninger til personer, som tidligere har været under psykiatrisk behandling?«

Begrundelse

For nogen tid siden kom det frem, at forsikringsselskaberne kun ønsker at forsikre AIDS-smittede personer, hvis disse ikke tilhører en af de grupper, som tidligere blev benævnt risikogrupper.

I forbindelse med presseomtalen heraf har jeg modtaget adskillige henvendelser fra personer, som tilhører andre grupper, der diskrimineres af forsikringsselskaberne.

En af disse grupper er tidligere patienter under det psykiatriske behandlingssystem. Tilsyneladende dækker en almindelig pensionsordning kun aldersbetinget pension, men ikke invaliditetsbetinget pension, heller ikke selv om invaliditeten måtte skyldes forhold, der er den tidligere sygdom uvedkommende.

Som der står i en af henvendelserne til mig: »Som det er nu, er situationen den absurde, at hvis jeg følges på arbejde med en af mine kolleger og S-toget kører ind i et modkørende tog og vi begge to bliver invalideret, kan kun den ene af os få en invaliditetsydelse fra forsikringsselskabet.«

Så vidt jeg har fået oplyst, er også denne diskrimination godkendt af Ankenævnet for Livsforsikring.

Svar (30/1 87):